

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Το κουδούνι μόλις είχε χτυπήσει για διάλειμμα. Ο Αντώνης στο προτελευταίο θρανίο, συνέχισε να κάθεται στη θέση του στηρίζοντας το κεφάλι του στις δύο του παλάμες.

Λίγο πριν είχε παραδώσει το διαγώνισμα στον καθηγητή του. Φαινόταν στενοχωρημένος. Απογοητευμένος, θα μπορούσε να πει κάποιος. Περιμένε να τα πάει καλύτερα γιατί όλο το προηγούμενο διάστημα είχε προσπαθήσει πάρα πολύ. Δεν ήταν ψέματα. Είχε ξεπεράσει τις δυνάμεις του αλλά το αποτέλεσμα δεν το αποδείκνυε.

Ποιος θα μπορούσε να πιστέψει ότι προσπάθησε πάρα πολύ αλλά δεν τα κατάφερε; Ο καθηγητής του; Οι γονείς; Οι φίλοι του; Κανένας! Αφού, ακόμα κι ο ίδιος άρχισε να αμφιβάλει για τον εαυτό του στο κατά πόσο προσπαθούσε πραγματικά ή όχι. Όμως, από την άλλη, ήξερε ότι είχε βάλει τα δυνατά του στ' αλήθεια, που να πάρει η ευχή.

Προσπάθησε, όλο το προηγούμενο διάστημα, να συγκεντρωθεί στο διάβασμά του. Απόφυγε, όταν ήταν στο σπίτι, να συναντιέται με τον πατέρα του. Δεν άντεχε να βλέπει εκείνη τη θλίψη που είχε κατασκηνώσει στα μάτια του από τότε που απέλυσαν τη μητέρα του από τη δουλειά της.

«Δε με πειράζει που θα σταματήσω τα μαθήματα κιθάρας. Μπορώ να μαθαίνω και από το ίντερνετ», του είχε πει όταν τον άκουσε να λέει στη μητέρα του ότι πλέον δεν «βγαίνουν» και θα πρέπει να κάνουν περικοπές.

«Ίσως χρειαστεί να διακόψουμε και το ίντερνετ», του απάντησε εκείνος με έναν αναστεναγμό που έβγαине από τα βάθη της ψυχής του.

«Έλα Αντώνη. Δεν θα βγεις διάλειμμα;», του είπε ο καθηγητής του διακόπτοντας απότομα τις σκέψεις του.

Προχωρώντας στο διάδρομο και κατεβαίνοντας τα σκαλιά θυμήθηκε ένα απόγευμα πριν από μερικές εβδομάδες.

Καθόταν στο γραφείο του και διάβαζε όταν κάποια στιγμή σηκώθηκε να ανάψει το φως. Διαπίστωσε ότι η λάμπα δεν άναβε.

«Κάηκε η λάμπα», σκέφτηκε και κατευθύνθηκε προς το ντουλάπι της κουζίνας για να βρει μια καινούργια και να την αλλάξει. Προσπάθησε να ανάψει το φως της κουζίνας αλλά και πάλι η λάμπα δεν άναβε. Δοκίμασε και στα υπόλοιπα δωμάτια και το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Άνοιξε το ψυγείο και είδε πως δε λειτουργούσε. Βγήκε στο μπαλκόνι και βρήκε τη μητέρα του να καπνίζει σκεφτική.

«Μάνα, μάλλον έχουμε διακοπή ρεύματος», της είπε, «Πότε θα φτιάξουν άραγε τη βλάβη; Έχω πολύ διάβασμα για αύριο», συνέχισε.

«Δεν είναι βλάβη Αντώνη μου. Μας έκοψε η ΔΕΗ το ρεύμα επειδή δεν είχαμε να το πληρώσουμε», του απάντησε εκείνη.

Αυτά και πολλά άλλα σκεφτόταν εδώ και πολύ καιρό ο Αντώνης. Βαρύ φορτίο για τους μικρούς του

ώμους. Δύσκολες σκέψεις για το άγουρο μυαλό του. Προσπαθούσε να τις διώχνει από το νου του αλλά εκείνες επέστρεφαν όπως οι μέλισσες στα λουλούδια. Έπειθε τον εαυτό του πως πρέπει να συγκεντρώνεται στα βιβλία του και τις υποχρεώσεις του. Περισσότερη ώρα του έπαιρνε, πολλές φορές, η προσπάθεια παρά η ενασχόληση με τα μαθήματα.

Οι σχολικές ώρες περνούσαν χωρίς χαρά. Τα διαλείμματα χωρίς ούτε μία καραμέλα.

«Το δεξί σου παπούτσι σχίστηκε», του είπε ο φίλος του ο Γιάννης που τον περίμενε στο προαύλιο. Ο Γιάννης ήταν ο κολλητός του Αντώνη. Περνούσαν πάνω-κάτω τον ίδιο οικονομικό γολγοθά.

«Έχει σχιστεί εδώ και δύο βδομάδες. Το κρατάω κρυφό από τους δικούς μου. Πώς να μου πάρουν καινούργια; Περιμένω να έρθουν τα γενέθλιά μου μήπως και μου πάρει ο νονός μου», του απάντησε ο Αντώνης.

Το κουδούνι χτύπησε για μέσα και διέκοψε τη συζήτηση των παιδιών.

Στο γραφείο των διδασκόντων, δύο καθηγητές στο κενό τους είχαν πιάσει κουβέντα. Ο ένας κρατούσε στα χέρια του το διαγώνισμα του Αντώνη.

«Δεν τα πήγε καλά ο Αντώνης στο διαγώνισμα αν και περίμενα το αντίθετο. Προσπαθεί πολύ από την αρχή της χρονιάς όμως κάποιες φορές βυθίζεται στις σκέψεις του. Σαν κάτι να τον τρώει!».

«Εφηβεία συνάδελφε μην το ψάχνεις. Δεν έχουν το μυαλό τους στα μαθήματα. Βλέπεις, τα παιδιά που θέλουν να προχωρήσουν στρώνονται και διαβάζουν».

«Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα. Δεν μπορείς να ξέρεις τι προβλήματα αντιμετωπίζουν στα σπίτια τους και πόσο τα επηρεάζουν. Το θέμα είναι ότι εγώ πρέπει να βάλω έναν βαθμό στο διαγώνισμα και στο τετράμηνο που ξέρω ότι δεν ανταποκρίνεται στην προσπάθεια του παιδιού αλλά στο αποτέλεσμα μιας εξέτασης».

«Ναι αλλά το αποτέλεσμα μετράει. Τι να την κάνεις την προσπάθεια αν δεν έχει αποτέλεσμα;»

«Τι να την κάνεις; Να την επιβραβεύσεις. Αυτό να την κάνεις. Αλλά βλέπεις ο νόμος δεν το προβλέπει».

«Και καλά κάνει. Στις πανελλήνιες, αυτό που μετράει είναι το αποτέλεσμα και όχι η προσπάθεια μόνο».

«Το σχολείο όμως θα πρέπει να επιβραβεύει κυρίως την προσπάθεια γιατί έτσι αποκτούν τα παιδιά αυτοεκτίμηση, αυτοσεβασμό και αυτοπεποίθηση. Αν στέκεται μόνο στο αποτέλεσμα δημιουργεί στα παιδιά άγχος και ενοχές. Άσε που τα χωρίζει σε άριστους και άχρηστους».

«Μα οι κοινωνίες τους χρειάζονται τους άριστους. Αυτοί θα διοικήσουν, αυτοί θα κυβερνήσουν».

«Αν είναι έτσι συνάδελφε να μου λείπει, γιατί τότε για την κατάσταση που βιώνουμε ευθύνονται οι άριστοι που λες. Εγώ θέλω ένα σχολείο στο οποίο θα έρχονται οι μαθητές με χαρά και όχι με το φόβο να μην πάρουν απουσία και μείνουν στην ίδια τάξη. Να έρχονται για τη μαγεία της γνώσης και επειδή θα τους δίνεται η δυνατότητα να αναπτύξουν τα ταλέντα τους και τις ανησυχίες τους και όχι για να πάρουν ένα χαρτί αποφοίτησης».

«Πολύ ρομαντικός είσαι συνάδελφε. Τόσα χρόνια στο σχολείο, δεν κατάλαβες ότι αυτό που λες δεν μπορεί να γίνει;»

«Γιατί δεν μπορεί; Δεν μπορεί η κοινωνία μας να εξασφαλίσει τους ίδιους όρους μάθησης για όλα τα παιδιά;»

«Όχι δεν μπορεί».

«Ε τότε συνάδελφε να τη βράσω μια τέτοια κοινωνία. Αν η κοινωνία έχει πρόβλημα να την αλλάξουμε. Από αύριο κιόλας. Αυτό λέω εγώ».

Ο ερχομός ενός γονιού που ήρθε να δικαιολογήσει κάποιες απουσίες διέκοψε απότομα την κουβέντα...